

Arrest

nr. 287 003 van 31 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. OP DE BEECK
Jodenstraat 2/0101
3000 LEUVEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. OP DE BEECK verschijnt voor verzoeker, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 15 september 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 1 oktober 2020 om internationale bescherming. Op 8 maart 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Zerani, deel van de stad Jalalabad, op (...) 2004. U werd als minderjarig beschouwd tot (...) 2022. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen.

Uw vader was chirurg en werkte voor het Rode Kruis in Jalalabad. Nadat deze afdeling werd stopgezet, in 2018, begon hij ongeveer een jaar geleden met een apotheek in uw dorp. Gezien uw vader opgeleid was tot arts, kwamen mensen hem ook thuis halen om zieke mensen te verzorgen. Zo stonden op een dag twee personen voor de deur die uw vader opdroegen om iemand te gaan behandelen. U ging mee. Eens aangekomen zagen jullie dat het ging om iemand met een kogel in zijn been, waarop uw vader initieel weigerde hem te behandelen. Nadat ze ermee dreigden u te vermoorden, ging uw vader alsnog akkoord. Nadat uw vader deze man had behandeld, werden jullie terug naar huis gebracht.

Twee dagen later vertelde u over dit incident aan een vriend van u. Die vertelde het op zijn beurt aan zijn broer, die werkzaam is bij de politie. Hierop vond een inval plaats en werden twee personen gearresteerd. Uw vader werd opgebeld door diezelfde personen die jullie hadden meegenomen en vroegen of het effectief zo was dat ú dit had doorverteld aan de politie. Uw vader begon de situatie voor u hierdoor te onveilig te vinden en ging op zoek naar een smokkelaar.

U verliet Afghanistan aan het einde van het jaar 2019 en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Roemenië, enkele voor u onbekende landen en Frankrijk naar België, waar u aankwam op de dag van uw verzoek om internationale bescherming. U diende op 1 oktober 2020 een verzoek in.

Twee maanden na uw vertrek kwamen de personen die uw vader een eerste keer hadden meegenomen terug naar u thuis. Ze namen uw vader mee met de vraag om iemand te verzorgen, echter was dat niet het geval. Ze vroegen uw vader daarentegen naar uw locatie, waarop uw vader hen zei dit niet te weten. Daarna kwamen ze nog vele malen terug naar uw huis, op zoek naar u.

U verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan, waar u vreest dat de mensen die uw vader dwongen om iemand gaan te verzorgen u zouden vermoorden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), de taskara's van uw familieleden, uw schoolrapport, het diploma van uw vader en een certificaat van het Rode Kruis die zijn werkzaamheden bevestigen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten, en niet het minst omdat u de beweerde werkzaamheden van uw vader, nochtans de kern van uw problemen, niet aannemelijk maakt. U verklaart dat hij dokter en chirurg is en tot 2018 voor het Rode Kruis (oftewel Rode Maan) werkte, in een kantoor in de stad Jalalabad. U stelt evenwel niets te weten over zijn werkzaamheden en hebt absoluut geen idee wat hij in dit kantoor juist ging doen. Gevraagd of hij medische/chirurgische ingrepen uitvoerde in dit kantoor of hier zieke mensen naar hem toe kwamen, moet u het antwoord schuldig blijven. U weet ook niet of patiënten er betaalden voor hun zorg. U kan verder niet uitleggen wat het verschil was tussen een normaal ziekenhuis en het kantoor waar uw vader zou gewerkt hebben. U weet niet wanneer uw vader begon bij het Rode Kruis of hoelang hij daar gewerkt zou hebben. U weet evenmin of hij gesolliciteerd zou hebben

voor zijn job aldaar en/of hij misschien door iemand gevraagd werd om er te komen werken. Gevraagd wat het Rode Kruis (oftewel Rode Maan) is, antwoordt u dat het 'een kantoor' is maar er verder niets over te weten. U weet niet eens of het een organisatie was van de Afghaanse overheid of niet. Gevraagd naar de naam van de baas van uw vader of eender welke andere collega, moet u telkens het antwoord schuldig blijven. U kan ook niet zeggen of hij mensen had die voor hem werkten, zoals bijvoorbeeld assistenten. Evenmin weet u hoeveel hij daar verdiende, laat staan of hij in 'afghani' of in dollar werd uitbetaald of dat u zou weten op welke manier hij zijn loon kreeg. U stelt dat het kantoor in 2018 sloot, maar weet absoluut niet om welke reden. Of uw vader toen de keuze had om elders voor hen te gaan werken in Afghanistan weet u niet en evenmin kan u zeggen of al zijn collega's werden ontslagen (CGVS, p.5-12). Dat u dergelijke toch wel heel evidente zaken over uw vader niet weet te verduidelijken maakt dat niet het minste geloof kan gehecht worden aan zijn werkzaamheden voor het Rode Kruis/Rode Maan.

U beweert dat uw vader afstudeerde als chirurg maar kan niet verklaren wat dit inhoudt. U weet niet wat een chirurg is, noch of uw vader mensen zou geopereerd hebben noch of hij een medische specialisatie zou hebben. U weet ook niet of hij als chirurg langer zou gestudeerd hebben dan anderen. U stelt dat hij in Jalalabad studeerde maar kan niet zeggen waar, noch hoelang zijn studies duurden noch wanneer hij afstudeerde. Ook uw bewering als zou hij een jaar geleden in uw dorp een apotheek hebben opgericht mist alle geloofwaardigheid. Gevraagd of hij hier medicijnen zou verkopen, antwoordt u wederom dit niet te weten. U stelt dat er zieke mensen naar hem komen, echter weet u niet of ze uw vader zouden betalen voor de geleverde zorg (CGVS, p.5-12). Concluderend maakt u niet aannemelijk dat uw vader werkzaam was als arts of chirurg.

Gezien aan de werkzaamheden van uw vader geen geloof kan worden gehecht, maakt u de problemen die u als gevolg van zijn werkzaamheden heeft gekend evenmin aannemelijk. Nog tal van andere zaken bevestigen dat hier geen geloof aan kan gehecht worden, waaronder uw zeer uiteenlopende verklaringen aangaande de incidenten die zich zouden hebben voorgedaan. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw vader werd meegenomen en verplicht werd om iemand te verzorgen. Twee dagen nadien zouden ze hem hebben opgebeld en zeiden ze dat als hij ooit nog zou weigeren, ze 'zijn zoon' zouden doden. Daarom werd beslist dat u het land diende te verlaten, zo ging u verder (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Naast het feit dat het dan wel zeer onlogisch is dat alleen u op de vlucht zou slaan en bijvoorbeeld ook niet uw broer, brengt u bij het CGVS een geheel andere wending aan. U stelt dat u verantwoordelijk werd geacht voor de arrestatie van deze personen (CGVS, p.12 & 13). Gezien u van een arrestatie geheel geen melding maakte bij de DVZ wordt u hiermee geconfronteerd en antwoordt u dat ze u daar niet veel vragen stelden en dat u dacht op het CGVS alles te kunnen vertellen (CGVS, p.20). Dit is geen afdoende verklaring, gezien men moge verwachten dat u dergelijk belangrijk element spontaan aanhaalt wanneer u gevraagd wordt naar de problemen die tot uw vertrek hebben geleid. Daarnaast verklaarde u bij de DVZ dat deze mensen twee maanden na uw vertrek uit Afghanistan uw vader opnieuw kwamen halen en opnieuw dwongen om iemand te verzorgen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Wederom wijzigt u uw verklaringen. U stelt op heden dat ze hem wel meenamen maar niet opnieuw dwongen om iemand te behandelen, ze zouden hem louter hebben meegenomen om te vragen waar u was (CGVS, p.21). Naast het feit dat u zich hiermee andermaal tegenspreekt, dient te worden opgemerkt dat het kantoor noch wal raakt dat ze uw vader meenemen louter om te vragen waar u zich bevindt. Dit hadden ze evengoed kunnen doen bij u thuis, waar ze hem volgens u gingen ophalen. De vaststelling dat u geen consistente verklaringen weet af te leggen is een bevestiging voor het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas.

Nog zaken bevestigen dat u in werkelijkheid helemaal geen problemen hebt gekend. Zo wordt gewezen op een wel erg onlogische gang van zaken en uw zeer beperkte kennis. U beweert dat u met uw vader werd meegenomen naar een plaats in het district Surkh Rod, maar u hebt absoluut geen idee naar waar, zelfs de naam van het dorp is voor u ongekend (CGVS, p.14). U zou een vriend van u twee dagen na het incident hierover hebben geïnformeerd en deze zou het aan zijn broer, werkzaam bij de politie, hebben meegedeeld. Hierna zou een arrestatie hebben plaatsgevonden (CGVS, p.16 & 17). Bij deze arrestatie zou de politie hebben gezegd dat ze hen op het spoor waren gekomen via u, zo gaat u verder (CGVS, p.18). Vooreerst is het zeer onlogisch dat u op de hoogte was van de werkzaamheden van de broer van uw vriend, maar dat u hem dan niet expliciet zou hebben gevraagd om deze info niet te delen met hem (CGVS, p.16). Dat bovendien een arrestatie zou plaatsvinden hoewel u absoluut geen idee heeft naar waar u werd meegenomen en waar aldus de te arresteren personen zich bevonden, doet nog meer de wenkbrauwen fronsen. U weet enkel dat het in het district Surkh Rod was en verklaart daarnaast dat u zelfs deze info niet heeft gedeeld met deze vriend van u (CGVS, p.17). Bovendien kan u ook nu niet zeggen waar de arrestatie plaatsvond, hoewel men mag verwachten dat u daarvan dan nadien op de hoogte werd gesteld (CGVS, p.17). U weet verder niet hoe de politie deze mannen op het spoor kwam,

noch of deze broer aanwezig was tijdens de arrestatie (CGVS, p.17). U kent daarenboven geen namen van de personen die gearresteerd werden noch wat er met hen gebeurde. U weet niet of ze naar de gevangenis moesten of ze voor de rechter moesten verschijnen (CGVS, p.18). Bovendien is uw kennis van deze broer van uw vriend ook zeer beperkt. U weet niet wat hij deed bij de politie, niet wat zijn takenpakket is noch of hij een bepaalde rang had (CGVS, p.18). Dient bovendien te worden opgemerkt dat het kant noch wal raakt dat de politie mensen zouden arresteren en uw naam, nl. de naam van hun eigen informant, meegeven aan de gearresteerden.

Mogelijks nog onlogischer is dat de personen die u zouden geviseerd hebben eerst uw vader telefonisch hebben ingelicht en meegedeeld dat ze u verdachten van informatie te hebben doorgespeeld die leidde tot een arrestatie. Gezien u hiermee op de vlucht kon slaan, ligt het eerder in de lijn der verwachtingen dat ze dat niet doen en zich daarentegen onmiddellijk tot u in persoon zouden wenden. Bovendien is ook uw kennis over de confrontaties met deze personen enorm beperkt. U kan niet zeggen hoe vaak ze in totaal al naar uw huis zijn gekomen noch weet u te zeggen wanneer de laatste keer was (CGVS, p.20). Wat betreft het incident waarbij u uw vader vergezeld toen hij iemand verplicht medische zorg moest toedienen en waar uw problemen zouden zijn begonnen, is het opvallend dat u ook hier heel weinig informatie over hebt. U beweert dat uw vader hem behandelde, echter kan u absoluut niet zeggen wat uw vader dan juist gedaan zou hebben. U kan niet zeggen of uw vader de kogel uit de man zijn been haalde, noch of hem bloed werd toegediend noch of hij door uw vader zou verdoofd zijn geweest (CGVS, p.15 & 16). Uw gebrekkige kennis bevestigt andermaal dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u verklaart te hebben gekend.

Uw advocaat haalt aan het einde van het persoonlijk onderhoud nog aan dat u wellicht zal geviseerd worden bij terugkeer naar Afghanistan door de huidige machthebbers omdat u in het Westen verbleef (CGVS, p.22). Ook dit rechtvaardigt geenszins een internationaal beschermingsstatuut. Naast het feit dat u niet eens zelf dit asielmotief aanhaalt, dient te worden vastgesteld dat dit louter een bewering betreft die u niet in concreto staft. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken.

Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw taskara en een schoolrapport leveren bewijs voor uw identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet wordt betwist. Hetzelfde gaat op voor de taskara's van uw familieleden. Wat betreft het diploma dat van uw vader zou zijn en een certificaat van het Rode Kruis die zijn werkzaamheden bevestigen, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De inhoud van het document strookt bovendien niet met uw verklaringen. U stelt dat hij altijd op zijn kantoor in Jalalabad werkte en nooit ergens anders naartoe ging (CGVS, p.6). In het document staat nochtans te lezen dat hij werkzaam zou zijn geweest als 'health field officer'.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de

Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of

veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekeerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, opdat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475);

Verzoeker is van mening is dat het CGVS de feitelijke aspecten niet deugdelijk onderzocht heeft, althans niet op een doorgedreven wijze, die nochtans vereist is;

Het is verder een algemeen rechtsbeginsel dat iedere bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en in rechte; ook art. 62 vreemdelingenwet vereist dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed;

"(...)"

(Cons. Etat, 12 mai 1989, arrêt n° 32.560, R.A.C.E., 1989);

Bovendien verplicht de wet van 29 juli 1991 de overheid om bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop hij steunt;

Deze motivering moet bovendien afdoende zijn, zowel formeel als materieel;

Verzoeker van mening is dat er onvoldoende werk werd gemaakt van concrete feitenvinding, zoals deels al supra uiteengezet, leidende tot een gebrekkige en onzorgvuldige motivering, die uit de beslissing blijkt;

Deze punten worden hieronder systematisch bekeken;

Verzoeker wordt m.n. het volgende verweten:

I. Twijfels omtrent het beroep van verzoekers vader

Het CGVS in een eerste weigeringsmotief van oordeel blijkt te zijn dat verzoeker een ongeloofwaardig verhaal m.b.t. het beroep van zijn vader heeft opgehangen;

Men insinueert dat verzoeker dit zou gefantaseerd hebben, nu het onlogisch is dat hij zo weinig concrete informatie kon geven over de precieze aard van zijn vaders activiteiten als dokter;

Verzoeker heeft echter, tot zijn eigen grote frustratie, zelf al uiteengezet dat hij maar weinig details kende over de handel en wandel van zijn vader, maar dat hij zeker weet dat hij een dokter is, verbonden aan een apotheek of iets dergelijks;

Verzoeker heeft beschreven dat hij weet dat zijn vader bij de Rode Halve Maan werkt, dat zijn kantoor in Seita Amma is, dichtbij het ziekenhuis in Jalalabad;

Anderzijds wist en weet verzoeker ook heel wat aspecten niet: betaalden patiënten, welke operaties deed hij? Men kan niet zomaar veronderstellen dat verzoeker dit allemaal perfect zou moeten weten; hij vergezelde zijn vader nooit tijdens diens werk;

Thans zeggen dat het verhaal ongeloofwaardig is, gezien deze lacunes, slaat nergens op;

Verzoeker krijgt tevens het verwijt weinig te weten over de moord, mede omdat hij er niets over gevraagd zou hebben;

Het CGVS meent dat de twintig dagen dat verzoeker nog in het land bleef, hem voldoende tijd hadden moeten geven om er meer over te weten te komen;

Verzoeker kan alleen maar herhalen dat hij het nieuws telefonisch vernam van zijn vriend en er kapot van was; deze malaise was niet verdwenen na drie weken, en duurt overigens nog voort; verzoeker, op dat ogenblik 20 jaar oud, had nog weinig aan de precieze details en wilde deze liever niet weten, nu alles veel te gruwelijk was;

Dat hij voorts in Duitsland geen gewag heeft gemaakt van dit probleem, heeft misschien terecht zijn procedure ginds aangetast, maar men kan het hem niet ten kwade duiden dat hij hier nu wel mee komt;

Deels is de omissie in Duitsland te verklaren door wat derden hem influisterden, deels ook uit eerlijke schaamte, wetende dat hij zich ginds door eigen toedoen in deze situatie had gebracht, niet beseffend dat hij daarom niet minder beschermenswaardig zou zijn;

II. Weergave van de feiten is tegenstrijdig / onlogisch

Het CGVS tracht voorts ook nog het relaas van verzoeker op losse schroeven te zetten door te wijzen op enkele tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen;

Men merkt immers op dat verzoeker bij het CGVS voor het eerst heeft gesproken over het feit dat (sommige van de) daders of hun medestanders naderhand werden gearresteerd, en dat verzoeker (en zijn vader) daar de schuld van kregen;

Dit aspect heeft hij een eerste maal inderdaad onvoldoende belicht, maar het is een aanvulling, en geen tegenstrijdigheid;

Dat men thans zegt dat het onlogisch zou zijn om dan enkel verzoeker als zoon van de vader te gaan viseren, en bv. niet zijn broer, iets niet iets wat verzoeker zelf moet kunnen verklaren;

Hetzelfde geldt voor het gegeven dat hun belagers eerst zijn vader opbelden om te zeggen dat ze zijn zoon zouden zoeken, nu dat hun plannen dan toch verraadde en de vader zijn voorzorgen kon nemen...

Het is niet aan verzoeker om deze schijnbaar onlogische elementen te verklaren;

Verzoeker heeft stellig het idee dat hem maar een fractie van de informatie werd gegeven door zijn vader, mogelijk om hem te sparen, ook al doet zulks geen goed aan de kwaliteit van zijn asielrelaas;

Men vergeet echter in beschouwing te nemen dat dit soort toestanden vaak voorkomen wanneer ouders hun minderjarig kind het land uitsturen: de volledige en soms vaak harde waarheid wordt niet steeds in alle aspecten meegegeven;

Verzoeker vraagt hiervoor begrip, en kan maar vertellen wat hij weet, niet wat hij niet weet;

Al deze beschouwingen in acht genomen, heeft het CGVS onvoldoende naar recht gemotiveerd, en faalt het in zijn materiële motiveringsverplichting;

Het middel is ernstig;

III. Documenten

Het CGVS tracht tot slot nog de authenticiteit van verzoekers documenten in twijfel te trekken, nu er bronnen bestaan die melding maken van heel wat frauduleuze documenten die in Afghanistan circuleren; Eigenlijk wil dit zeggen dat men vooringenomen start bij de beoordeling van de stukken, zich steunend op algemene bronnen die geen betrekking hebben op voorliggende casus;

Vanzelfsprekend zullen er heel wat valse stukken circuleren, maar dit geldt voor vele landen, en men kan op die basis niet ipso facto iedere geloofwaardigheid ontzeggen aan een Afghaans document;

Het wordt verder erg kwalijk indien men da nook nog stelt dat deze twijfel het relaas aantast, daar waar het omgekeerde waar is: stukken die niet manifest vals zijn, versterken net een relaas dat niet helemaal waterdicht is;

Verzoeker kan derhalve niet akkoord gaan met dit gedeelte van de motiëring;"

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Het CGVS had i.h.k.v. de door verzoeker ingeroepen feiten, aan hem de status van vluchteling dienen toe te kennen, mocht er correcte toepassing zijn gemaakt van de Conventie van Genève;

Verzoeker heeft immers duidelijk gewag gemaakt van een ernstig probleem, m.n. een vervolging door actoren die misschien geen deel uitmaken van het staatsapparaat, maar dat anderzijds de staat niet bij machte is bescherming te bieden aan burgers die ze inroepen; de ernstige en systematische daden van vervolging onbekenden pleegden tegen hem en zijn familie zijn zeker als vervolging te kwalificeren;

Volgens de "Guide des Procédures" kunnen actoren van vervolging ook privé-personen zijn, of alleszins niet-overheden, indien hun gedrag door de overheid wordt getolereerd of indien er geen mogelijkheden zijn om op te treden, zoals in casu;

Het feit dat verzoeker niet precies weet wie deze actoren waren (wilde zij vader het hem niet zeggen?) doet daaraan niets af; het is duidelijk dan zijn vader onder druk werd gezet door tegenstanders, en dat daarbij doodsb bedreigingen werden geuit;

Voorts is duidelijk dat de dreiging van die aard is dat ze het leven van verzoeker in gevaar brengt, en dat hij deze dreiging ondervindt als lid van een sociale groep, gegeven het feit dat zijn vader omwille van zijn beroep (arts die ingrepen kan verrichten) gevisieerd is geworden;

Er werd dus onjuiste interpretatie en bijgevolg toepassing gemaakt van de Conventie van Genève;"

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker ook de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), aanvoert.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verzoeker dient ter zake te preciseren of hij het subsidiaire beschermingsstatuut ex. Art. 48/4 van de Vreemdelingenwet, van kracht sedert 10.10.2006, ondergeschikt inroept;

Verzoeker meent, voor zover de feiten niet zouden te catalogeren vallen onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève, dat de subsidiaire bescherming zeker moet toegekend worden;

Verzoeker blijft echter in eerste instantie de mening toegedaan dat hij in casu een relaas gegeven heeft waarvan de feiten volgens hem 100% te catalogeren vallen onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève, gesteld dat de Afghaanse overheid te laks bleef in situaties als deze en de Taliban na de machtswissel dit probleem ook niet schijnt aan te pakken;

Verzoeker is anderzijds van mening dat het debat omtrent de al dan niet toekenning van de subsidiaire bescherming het zwaartepunt van voorliggend dossier vormt, en hij gaat hierop dan ook dieper in, net zoals het CGVS hieraan het meeste aandacht besteedde in haar negatieve motivering;

Genoegzaam is mogen blijken dat acties zoals ondernomen tegen verzoeker, indien zij niet als "vervolging" kunnen worden beschouwd, in ieder geval daden zijn zoals beoogd in art. 48/4 VV; Immers, niet alleen art. 48/4, §2 c kan spelen (blind geweld in de regio), maar ook de andere bestanddelen van dit artikel: de persoonlijke situatie, die te vergelijken valt met onmenselijke behandeling / vernedering; Verzoekers integriteit, zowel fysiek als geestelijk, kan onmogelijk gewaarborgd worden in een land als Afghanistan, meerbepaald de regio Jalalabad, indien verzoeker er terugkeert; Het CGVS stelt nergens dat omwille van de eerdere voorgehouden ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas er geen taxatie kan gebeuren, argument dat vaak wel wordt weerhouden; volledigheidshalve haalt verzoeker opnieuw aan dat het relaas dat hij schetste, met alle blinde vlekken en lacunes van dien gezien zijn minderjarigheid, een grond kan vormen om aan te nemen dat dit kan leiden tot schending van art. 3 E.V.R.M. en derhalve voldoende aanleiding kan zijn tot het verlenen van subsidiaire bescherming; Het feit langdurig afwezig te zijn geweest kan daar ook toe bijdragen; Voorts gaat het CGVS uitgebreid in op de veiligheidssituatie in Afghanistan, waarbij de situatie getoetst wordt a.d.h.v. art. 48/4, §2 c VV; Het CGVS haalt talloze bronnen aan om te stellen dat er in Afghanistan geen blind geweld heerst – maar wel nog steeds veel sporadisch en doelgericht geweld, m.n. aanslagen en liquidaties die tegen specifieke personen zijn gericht en niet tegen de bevolking as such; Men verwijst in extenso naar de EASO-rapporten, het laatste van januari 2022, waarin de overheersende teneur is dat de veiligheidssituatie in het land aanzienlijk verbeterd is na de machtsovername van de Taliban in de zomer van 2021 ; Het spreekt voor zich dat een afname van het geweld merkkelijk aan de orde is, nu de strijd tussen regeringstroepen en Taliban werd beëindigd; Evenwel blijkt uit diezelfde rapporten dat de voormalige strijdende partijen (regering, Taliban en ISKP) thans nog op meer individuele basis rekeningen vereffenen via aanslagen, ontvoeringen e.d., en dat daarbij geen rekening wordt gehouden met collateral damage onder burgers; Het mag dan zo zijn dat het Hof van Justitie tal van criteria verbindt aan het aspect "gewapend conflict" (actoren, aard, frequentie, geografische verspreiding, burgerslachtoffers, diaspora en verdere impact), men kan toch niet om de situatie heen dat iedere burger in Afghanistan potentieel gevaar loopt om slachtoffer te worden van acties die voortvloeien uit het eerdere acute conflict; Het gaat over concrete actoren, er gebeuren nog regelmatig aanslagen met collateral damage, er vallen burgerslachtoffers, en de inheemse vluchtelingenstroom is nog verre van opgedroogd; Daar komt nog bij dat verzoeker afkomstig is uit de oostelijke regio Nangarhar, met als hoofdstad Jalalabad; men labelt de oostelijke regio's, samen met Kabul, thans tot de minst stabiele, nu daar nog veel leden van ISKP aanwezig zijn; Verzoeker brengt thans een persartikel bij van persbureau Xinhua d.d. 05.04.2022, waarin melding wordt gemaakt van een grootschalige Talibanactie in de provincie Nangarhar om er de veiligheid te bevorderen, nu er zich aldaar nog veel criminelen, kidnappers e.d. schuil houden; een gijzelaar werd er bevrijd ener volgden tal van inbeslagnames; Dit lijkt te bevestigen dat o.m. de provincie van verzoeker en bij uitbreiding het oostelijke deel van het land allesbehalve risicoloos is; Verzoeker meent dat, binnen de appreciatiemarge van de asielinstanties, er aanleiding kan zijn om de situatie te rplekke toch te kwalificeren alsd eentje van blind geweld, waarna de subsidiaire bescherming kan worden verleend; Minstens dient het CGVS een meer precieze analyse te maken van de situatie in en om Jalalabad, ten einde verzoekers profiel beter te kunnen aftoetsen i.f.v. de veiligheidssituatie ter plaatse; Het middel is evenzeer ernstig;"

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift wordt het nieuwsbericht "Afghan security forces launch clearance operation in eastern province" van Xinhua van 4 april 2022 (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Op 27 februari 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022, aan de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, aan de "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022, aan het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van

augustus 2022, aan het “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van EASO van augustus 2020 en aan het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUAA van augustus 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. Verzoeker voert in het tweede middel een schending aan van het Verdrag van Genève, doch hij geeft niet aan welke bepaling(en) van dit Verdrag hij geschonden acht. Alleen al om die reden is het tweede middel, wat dit betreft, niet-ontvankelijk (*cf.* RvS 16 oktober 2007, nr. 175.810).

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker in het derde middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het tweede en het derde middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij verklaart te hebben gekend, omdat (B) de opmerking van zijn advocaat dat hij bij terugkeer naar Afghanistan wellicht zal worden gevisieerd door de huidige machthebbers omdat hij in het Westen verbleef ook geenszins een internationaal beschermingsstatuut rechtvaardigt, omdat (C) de neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen ombuigen, omdat (D) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en omdat (E) er niet gesteld kan worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor onbekenden die zijn vader, een chirurg die tot 2018 voor het Rode Kruis in Jalalabad had gewerkt en daarna in het dorp met een apotheek was begonnen, dwongen om iemand te gaan verzorgen. Volgens verzoeker kwamen mensen zijn vader ook thuis halen om zieke mensen te verzorgen. Zo zouden er op een dag twee personen voor de deur hebben gestaan die zijn vader opdroegen om iemand te gaan behandelen. Verzoeker zou zijn meegegaan. Eens aangekomen zouden verzoeker en zijn vader hebben gezien dat het ging om een man met een kogel in zijn been, waarop zijn vader initieel weigerde deze man te behandelen. Nadat de personen ermee bedreigd hadden verzoeker te vermoorden, zou zijn vader alsnog akkoord zijn gegaan. Nadat zijn vader de man had behandeld, zouden verzoeker en zijn vader terug naar huis zijn gebracht. Verzoeker verklaart verder dat hij twee dagen later over dit incident aan een vriend van hem vertelde. Zijn vriend zou het op zijn beurt aan zijn broer, die werkzaam is bij de politie, hebben verteld. Hierop zou een inval hebben plaatsgevonden en zouden twee personen zijn gearresteerd. Verzoekers vader zou daarna zijn opgebeld door diezelfde personen die hen hadden meegenomen. Zij zouden gevraagd hebben of het effectief zo was dat verzoeker dit had doorverteld aan de politie. Hierdoor zou zijn vader de situatie voor verzoeker te onveilig hebben gevonden en op zoek zijn gegaan naar een smokkelaar. Verzoeker zou Afghanistan hebben verlaten aan het einde van het jaar 2019. Twee maanden na zijn vertrek uit Afghanistan zouden de personen die zijn vader een eerste keer hadden meegenomen terug naar hun huis zijn gekomen en zijn vader hebben meegenomen. Ze zouden zijn vader naar de locatie van verzoeker hebben gevraagd, waarop deze hen zei dit niet te weten. Daarna zouden deze personen nog meerdere keren terug naar hun huis zijn gekomen, op zoek naar verzoeker. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker te worden vermoord door de mensen die zijn vader dwongen om iemand te gaan verzorgen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud merkte de advocaat van verzoeker nog op dat de huidige machthebbers in Afghanistan verzoeker bij een terugkeer allicht zullen viseren omwille van zijn verblijf in het Westen.

Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure zijn *taskara*, de *taskara's* van zijn familieleden, zijn schoolrapport, het diploma van zijn vader en een certificaat van het Rode Kruis over de werkzaamheden van zijn vader neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten').

Wat deze documenten betreft, oordeelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt: *"Uw taskara en een schoolrapport leveren bewijs voor uw identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet wordt betwist. Hetzelfde gaat op voor de taskara's van uw familieleden. Wat betreft het diploma dat van uw vader zou zijn en een certificaat van het Rode Kruis die zijn werkzaamheden bevestigen, dient te worden opgemerkt dat (...) uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief (...). De inhoud van het document strookt bovendien niet met uw verklaringen. U stelt dat hij altijd op zijn kantoor in Jalalabad werkte en nooit ergens anders naartoe ging (CGVS, p.6). In het document staat nochtans te lezen dat hij werkzaam zou zijn geweest als 'health field officer'."*

De commissaris-generaal heeft er in de bestreden beslissing correct op gewezen dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 6, map met 'landeninformatie', COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021 (update)), waardoor de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde documenten relatief is. Uit het loutere gegeven dat de commissaris-generaal wijst op deze objectieve landeninformatie blijkt nog geen vooringenomenheid. Door met deze objectieve informatie rekening te houden en enige voorzichtigheid aan de dag te leggen wat betreft de bewijswaarde van Afghaanse documenten, ontzegt men daaraan nog niet *ipso facto* iedere geloofwaardigheid. De commissaris-generaal beperkt zich overigens niet tot een verwijzing naar deze informatie. Hij overweegt ook dat verzoekers *taskara* en schoolrapport en de *taskara's* van verzoekers familieleden slechts een bewijs kunnen leveren voor verzoekers identiteit en herkomst en dat de inhoud van het certificaat van het Rode Kruis niet strookt met verzoekers verklaringen. Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Wat betreft het diploma van verzoekers vader, voegt de Raad nog toe dat hieruit louter zou kunnen blijken dat verzoekers vader aan de faculteit geneeskunde is afgestudeerd, doch dat dit de door verzoeker aangevoerde problemen en vrees niet kan aantonen.

De Raad besluit dat verzoeker een inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming te staven met stukken, maar dat deze stukken op zich niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde stukken, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen is de Raad na lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt. De commissaris-generaal heeft hierover als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

"Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten, en niet het minst omdat u de beweerde werkzaamheden van uw vader, nochtans de kern van uw problemen, niet aannemelijk maakt. U verklaart dat hij dokter en chirurg is en tot 2018 voor het Rode Kruis (oftewel Rode Maan) werkte, in een kantoor in de stad Jalalabad. U stelt evenwel niets te weten over zijn werkzaamheden en hebt absoluut geen idee wat hij in dit kantoor juist ging doen. Gevraagd of hij medische/chirurgische ingrepen uitvoerde in dit kantoor of hier zieke mensen naar hem toe kwamen, moet u het antwoord schuldig blijven. U weet ook niet of patiënten er betaalden voor hun zorg. U kan verder niet uitleggen wat het verschil was tussen een normaal ziekenhuis en het kantoor waar uw vader zou gewerkt hebben. U weet niet wanneer uw vader begon bij het Rode Kruis of hoelang hij daar gewerkt zou hebben. U weet evenmin of hij gesolliciteerd zou hebben voor zijn job aldaar en/of hij misschien door iemand gevraagd werd om er te komen werken. Gevraagd wat het Rode Kruis (oftewel Rode Maan) is, antwoordt u dat het 'een kantoor' is maar er verder niets over te weten. U weet niet eens of het een organisatie was van de Afghaanse overheid of niet. Gevraagd naar de naam van de baas van uw vader of eender welke andere collega, moet u telkens het antwoord schuldig blijven. U kan ook niet zeggen of hij mensen had die voor hem werkten, zoals bijvoorbeeld assistenten. Evenmin weet u hoeveel hij daar verdiende, laat staan of hij in 'afghani' of in dollar werd uitbetaald of dat u zou weten op welke manier hij zijn loon kreeg. U stelt dat het kantoor in 2018 sloot, maar weet absoluut niet om welke reden. Of uw vader toen de keuze had om elders voor hen te gaan werken in Afghanistan weet u niet en evenmin kan u zeggen of al zijn collega's werden ontslagen (CGVS, p.5-12). Dat u dergelijke toch wel heel evidente zaken over uw vader niet weet te verduidelijken maakt dat niet het minste geloof kan gehecht worden aan zijn werkzaamheden voor het Rode Kruis/Rode Maan.

U beweert dat uw vader afstudeerde als chirurg maar kan niet verklaren wat dit inhoudt. U weet niet wat een chirurg is, noch of uw vader mensen zou geopereerd hebben noch of hij een medische specialisatie zou hebben. U weet ook niet of hij als chirurg langer zou gestudeerd hebben dan anderen. U stelt dat hij in Jalalabad studeerde maar kan niet zeggen waar, noch hoelang zijn studies duurden noch wanneer hij afstudeerde. Ook uw bewering als zou hij een jaar geleden in uw dorp een apotheek hebben opgericht mist alle geloofwaardigheid. Gevraagd of hij hier medicijnen zou verkopen, antwoordt u wederom dit niet te weten. U stelt dat er zieke mensen naar hem komen, echter weet u niet of ze uw vader zouden betalen voor de geleverde zorg (CGVS, p.5-12). Concluderend maakt u niet aannemelijk dat uw vader werkzaam was als arts of chirurg.

Gezien aan de werkzaamheden van uw vader geen geloof kan worden gehecht, maakt u de problemen die u als gevolg van zijn werkzaamheden heeft gekend evenmin aannemelijk. Nog tal van andere zaken bevestigen dat hier geen geloof aan kan gehecht worden, waaronder uw zeer uiteenlopende verklaringen

aangaande de incidenten die zich zouden hebben voorgedaan. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw vader werd meegenomen en verplicht werd om iemand te verzorgen. Twee dagen nadien zouden ze hem hebben opgebeld en zeiden ze dat als hij ooit nog zou weigeren, ze 'zijn zoon' zouden doden. Daarom werd beslist dat u het land diende te verlaten, zo ging u verder (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Naast het feit dat het dan wel zeer onlogisch is dat alleen u op de vlucht zou slaan en bijvoorbeeld ook niet uw broer, brengt u bij het CGVS een geheel andere wending aan. U stelt dat u verantwoordelijk werd geacht voor de arrestatie van deze personen (CGVS, p.12 & 13). Gezien u van een arrestatie geheel geen melding maakte bij de DVZ wordt u hiermee geconfronteerd en antwoordt u dat ze u daar niet veel vragen stelden en dat u dacht op het CGVS alles te kunnen vertellen (CGVS, p.20). Dit is geen afdoende verklaring, gezien men moge verwachten dat u dergelijk belangrijk element spontaan aanhaalt wanneer u gevraagd wordt naar de problemen die tot uw vertrek hebben geleid. Daarnaast verklaarde u bij de DVZ dat deze mensen twee maanden na uw vertrek uit Afghanistan uw vader opnieuw kwamen halen en opnieuw dwongen om iemand te verzorgen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Wederom wijzigt u uw verklaringen. U stelt op heden dat ze hem wel meenamen maar niet opnieuw dwongen om iemand te behandelen, ze zouden hem louter hebben meegenomen om te vragen waar u was (CGVS, p.21). Naast het feit dat u zich hiermee andermaal tegenspreekt, dient te worden opgemerkt dat het kant noch wal raakt dat ze uw vader meenemen louter om te vragen waar u zich bevindt. Dit hadden ze evengoed kunnen doen bij u thuis, waar ze hem volgens u gingen ophalen. De vaststelling dat u geen consistente verklaringen weet af te leggen is een bevestiging voor het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas.

Nog zaken bevestigen dat u in werkelijkheid helemaal geen problemen hebt gekend. Zo wordt gewezen op een wel erg onlogische gang van zaken en uw zeer beperkte kennis. U beweert dat u met uw vader werd meegenomen naar een plaats in het district Surkh Rod, maar u hebt absoluut geen idee naar waar, zelfs de naam van het dorp is voor u ongekend (CGVS, p.14). U zou een vriend van u twee dagen na het incident hierover hebben geïnformeerd en deze zou het aan zijn broer, werkzaam bij de politie, hebben meegedeeld. Hierna zou een arrestatie hebben plaatsgevonden (CGVS, p.16 & 17). (...) Vooreerst is het zeer onlogisch dat u op de hoogte was van de werkzaamheden van de broer van uw vriend, maar dat u hem dan niet expliciet zou hebben gevraagd om deze info niet te delen met hem (CGVS, p.16). Dat bovendien een arrestatie zou plaatsvinden hoewel u absoluut geen idee heeft naar waar u werd meegenomen en waar aldus de te arresteren personen zich bevonden, doet nog meer de wenkbrauwen fronsen. U weet enkel dat het in het district Surkh Rod was en verklaart daarnaast dat u zelfs deze info niet heeft gedeeld met deze vriend van u (CGVS, p.17). Bovendien kan u ook nu niet zeggen waar de arrestatie plaatsvond, hoewel men mag verwachten dat u daarvan dan nadien op de hoogte werd gesteld (CGVS, p.17). U weet verder niet hoe de politie deze mannen op het spoor kwam, noch of deze broer aanwezig was tijdens de arrestatie (CGVS, p.17). U kent daarenboven geen namen van de personen die gearresteerd werden noch wat er met hen gebeurde. U weet niet of ze naar de gevangenis moesten of ze voor de rechter moesten verschijnen (CGVS, p.18). Bovendien is uw kennis van deze broer van uw vriend ook zeer beperkt. U weet niet wat hij deed bij de politie, niet wat zijn takenpakket is noch of hij een bepaalde rang had (CGVS, p.18). (...).

Mogelijks nog onlogischer is dat de personen die u zouden geviseerd hebben eerst uw vader telefonisch hebben ingelicht en meegedeeld dat ze u verdachten van informatie te hebben doorspeeld die leidde tot een arrestatie. Gezien u hiermee op de vlucht kon slaan, ligt het eerder in de lijn der verwachtingen dat ze dat niet doen en zich daarentegen onmiddellijk tot u in persoon zouden wenden. Bovendien is ook uw kennis over de confrontaties met deze personen enorm beperkt. U kan niet zeggen hoe vaak ze in totaal al naar uw huis zijn gekomen noch weet u te zeggen wanneer de laatste keer was (CGVS, p.20). Wat betreft het incident waarbij u uw vader vergezeld toen hij iemand verplicht medische zorg moest toedienen en waar uw problemen zouden zijn begonnen, is het opvallend dat u ook hier heel weinig informatie over hebt. U beweert dat uw vader hem behandelde, echter kan u absoluut niet zeggen wat uw vader dan juist gedaan zou hebben. U kan niet zeggen of uw vader de kogel uit de man zijn been haalde, noch of hem bloed werd toegediend noch of hij door uw vader zou verdoofd zijn geweest (CGVS, p.15 & 16). Uw gebrekkige kennis bevestigt andermaal dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u verklaart te hebben gekend."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich in het eerste middel louter te beperken tot het herhalen van – en het verwijzen naar – eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen

en de Staatlozen (hierna: CGVS) gegeven verklaringen, met name dat hij uiteengezet heeft dat hij maar weinig details kende over de "*handel en wandel*" van zijn vader, maar dat hij zeker weet dat hij een dokter is, "*verbonden aan een apotheek of iets dergelijks*", en dat hij beschreven heeft dat zijn vader bij de Rode Halve Maan werkt en dat het kantoor van zijn vader in Seitama is, dichtbij het ziekenhuis in Jalalabad, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker in het eerste middel erkent dat hij ook heel wat aspecten over het werk van zijn vader niet wist en weet, maar opmerkt dat men niet zomaar kan veronderstellen dat hij dit allemaal perfect zou moeten weten, nu hij zijn vader nooit vergezelde tijdens diens werk, beperkt hij zich tot het louter verschonen en minimaliseren van zijn gebrekkige kennis, doch doet hij geen afbreuk aan de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen daarover. De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat het feit dat verzoeker verschillende toch wel heel evidente zaken niet weet te verduidelijken maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de werkzaamheden van zijn vader voor het Rode Kruis/ de Rode Maan. Er kan immers worden verwacht dat verzoeker zich, indien hij daarvan van thuis uit al niet op de hoogte zou zijn, degelijk zou informeren over het werk van zijn vader ter voorbereiding van zijn verzoek om internationale bescherming. De door hem voorgehouden problemen zijn immers een gevolg van de werkzaamheden van zijn vader.

Waar verzoeker in het eerste middel stelt dat (i) hem wordt verweten dat hij weinig weet over de moord, mede omdat hij er niets over gevraagd zou hebben en dat (ii) het CGVS meent dat de twintig dagen die hij nog in het land bleef hem voldoende tijd hadden moeten geven om er meer over te weten te komen, wijst de Raad er op dat zulks hem nergens in de bestreden beslissing wordt verweten. Het is de Raad dan ook niet duidelijk tegen welke concrete motieven van de bestreden beslissing zijn betoog gericht is. Ook waar hij stelt dat het gegeven dat hij in Duitsland geen gewag heeft gemaakt van "*dit probleem*" misschien terecht zijn procedure ginds heeft aangetast, maar dat men hem niet ten kwade kan duiden dat hij hier nu wel mee komt, is het de Raad niet duidelijk tegen welke motieven van de bestreden beslissing dit betoog gericht is. Nu verzoekers betoog niet gericht lijkt tegen de motieven van de bestreden beslissing kan het dan ook niet leiden tot de vernietiging van deze beslissing, laat staan tot het toekennen van een internationale beschermingsstatus.

Verzoeker kan verder niet overtuigen waar hij in het eerste middel stelt dat hij het feit dat (sommige van) de ouders of hun medestanders naderhand werden gearresteerd en dat hij (en zijn vader) daar de schuld van kregen, de eerste maal bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) inderdaad onvoldoende heeft belicht, maar dat dit een aanvulling is op zijn eerdere verklaringen en geen tegenstrijdigheid. De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker bij de DVZ geheel geen melding heeft gemaakt van een arrestatie, terwijl er wel verwacht kan worden dat hij een dergelijk belangrijk element van zijn vluchtrelaas spontaan zou aanhalen wanneer hem gevraagd wordt naar de problemen die tot zijn vertrek uit Afghanistan hebben geleid. De vaststelling dat verzoeker op de DVZ uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan.

Voor zover verzoeker in het eerste middel verder aangeeft dat hij zelf niet moet kunnen verklaren dat "*men*" enkel hem als zoon van zijn vader viseert en bijvoorbeeld niet zijn broer, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing niet gesteld heeft dat het onlogisch zou zijn om enkel verzoeker te gaan viseren en niet zijn broer. De commissaris-generaal heeft daarentegen in de bestreden beslissing wel geoordeeld dat het op basis van verzoekers verklaringen bij de DVZ – dat als zijn vader ooit nog zou weigeren iemand te verzorgen, ze "*zijn zoon*" zouden doden – zeer onlogisch is dat alleen verzoeker op de vlucht zou slaan en bijvoorbeeld ook niet diens broer. De Raad herhaalt dat van verzoeker, bij gebrek aan voldoende bewijskrachtige stukken, verwacht mag worden dat hij zijn vluchtrelaas aannemelijk maakt aan de hand van voldoende consistente, gedetailleerde, specifieke en aannemelijke verklaringen, *quod non in casu*. Om dezelfde reden kan verzoeker evenmin worden gevolgd waar hij verder in het eerste middel nog aanhaalt dat het ook niet aan hem is om te verklaren dat hun belagers eerst zijn vader opbelden om te zeggen dat ze zijn zoon zouden zoeken, waardoor zijn vader voorzorgen kon nemen. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging door onbekenden die zijn vader dwongen om iemand te gaan verzorgen niet aannemelijk heeft gemaakt.

Waar hij vervolgens in het eerste middel stelt dat hij stellig het idee heeft dat zijn vader hem maar een fractie van de informatie heeft gegeven, mogelijks om hem te sparen, beperkt verzoeker zich tot een

loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker concretiseert niet hoe het komt dat hij dit idee heeft en toont niet aan dat hij enigszins getracht heeft om verdere informatie te bekomen via zijn vader of andere familieleden en dat hem daarbij informatie werd onthouden. Van verzoekers om internationale bescherming wordt verwacht dat zij zich in redelijke mate interesseren voor aspecten die betrekking hebben op hun asielrelaas. Bijgevolg mag van hen verwacht worden dat zij zich afdoende informeren ter voorbereiding van hun verzoek om internationale bescherming, zodat zij in staat zouden zijn om in elke stand van het geding een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk vluchtrelaas weer te geven. Verzoeker blijft hiertoe echter in gebreke. Met het algemene en ongestaafde betoog dat dit soort toestanden – waarbij de volledige en soms vaak harde waarheid niet steeds in alle aspecten wordt meegegeven – vaak voorkomen wanneer ouders hun minderjarig kind het land uitsturen en dat hij alleen maar kan vertellen wat hij weet, beperkt verzoeker zich tot het louter vergoelijken van zijn gebrek aan kennis, zonder de concrete vaststellingen daarover, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Voorts toont verzoeker met dit summiere betoog niet aan dat hij moeite heeft gedaan om zich afdoende te informeren.

Waar verzoeker in de uiteenzetting van de feiten in zijn verzoekschrift nog betoogt dat zijn relaas relatief beperkt is gezien de erg jonge leeftijd waarop een en ander gebeurde en dat het juister is te zeggen dat hij in feite alles ginds heeft ondergaan zonder er erg veel van te begrijpen, “*veeleer dan dat hij zelf met kennis van zaken heeft gehandeld en heeft bepaald wat hij zou doen*”, benadrukt de Raad dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat men om dergelijke beslissing te nemen normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Van iemand die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden die bevoegd zijn om kennis te nemen van de asielaanvraag. Ook van een jeugdig persoon kan worden verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al was hij nog jong op het moment van de gebeurtenissen en op het moment van zijn vertrek, *quod non in casu*. Dat verzoeker zo weinig informatie kon verschaffen over meerdere elementen van zijn vluchtrelaas, kan niet louter worden vergoelikt door het feit dat hij 15 jaar oud zou zijn geweest. Bovendien herhaalt de Raad dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij zich ter voorbereiding van zijn verzoek om internationale bescherming informeert over de elementen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten.

Waar verzoeker in het tweede middel nog stelt dat (i) volgens de “*Guide des Procédures*” actoren van vervolging ook privépersonen kunnen zijn of alleszins niet-overheden, indien hun gedrag door de overheid wordt getolereerd of indien er geen mogelijkheden zijn om op te treden, zoals *in casu*, dat (ii) het feit dat hij niet precies weet wie deze actoren waren daar niets aan afdoet en dat het duidelijk is dat zijn vader onder druk werd gezet door tegenstanders waarbij doodbedreigingen werden geuit, dat (iii) het duidelijk is dat de dreiging van die aard is dat ze zijn leven in gevaar brengt en dat hij deze dreiging ondervindt als lid van een sociale groep en dat (iv) er dus een onjuiste interpretatie en bijgevolg toepassing werd gemaakt van het Verdrag van Genève, beperkt hij zich tot een herhaling van zijn eigen standpunt, doch brengt hij geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing. Bovendien wijst de Raad er nog op dat er in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat het Verdrag van Genève niet van toepassing zou zijn omdat verzoeker niet precies zou weten wie deze actoren waren. Het is, zoals reeds gesteld, het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging door de onbekenden die zijn vader dwongen om iemand te gaan verzorgen, niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker kan tevens niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij deze dreiging ondervindt als lid van een sociale groep, “*gegeven het feit dat zijn vader omwille van zijn beroep (arts die ingrepen kan verrichten) gevisieerd is geworden*”. Zoals hierboven is gebleken, maakt hij immers niet aannemelijk dat zijn vader werkzaam was als arts of chirurg. Bovendien – en ten overvloede – wijst de Raad er nog op dat verzoeker met dit betoog voorbijgaat aan het begrip ‘sociale groep’, zoals verduidelijkt in artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet. Zo wordt een groep geacht een specifieke sociale groep te vormen als de leden ervan een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan gewijzigd worden, als zij een kenmerk of geloof delen dat dermate fundamenteel is voor hun identiteit of morele identiteit dat van de betrokkenen niet kan geëist worden dat zij dit opgeven en de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd of als de groep,

afhankelijk van de omstandigheden in het land van herkomst, als gemeenschappelijk kenmerk seksuele gerichtheid heeft. Verzoekers omschrijving voldoet allerminst aan deze definitie.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van problemen met – en een gegronde vrees voor vervolging door – de onbekenden die zijn vader dwongen om iemand te gaan verzorgen.

Verzoekers advocaat merkte op het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS nog op dat de huidige machthebbers in Afghanistan verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan allicht zullen viseren omwille van zijn verblijf in het Westen.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*“Ministry of Communications and Information Technology”*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met *“immorele inhoud”* te beperken (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 december 2021, in EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, *“Guidance Note”* van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’* van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die *“verwesterd”* zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ

5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

Te dezen brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zou worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico zou lopen om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Ondanks het feit dat verzoeker op ongeveer vijftienjarige leeftijd Afghanistan verliet en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die inmiddels meerderjarig is (adm. doss., stuk 7, deel 'DVZ', verklaring DVZ, vraag nr. 4), heeft in Afghanistan tot de zevende graad school gelopen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5), komt uit een dorp dat onderdeel is van de stad Jalalabad en spreekt *Dari* en *Pashtou* (adm. doss., stuk 7, deel 'DVZ', 'verklaring betreffende procedure'). Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd (zestien jaar) in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker verklaarde verder dat hij nog contact heeft met zijn familie in Afghanistan (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog maar twee en een half jaar in België is, een deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, afkomstig is van een dorp dat onderdeel is van de stad Jalalabad, waar hij tot de zevende graad school heeft gelopen en over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen

naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de onbekenden die zijn vader dwongen om iemand te gaan verzorgen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld

in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als “gevechten”, 994 als “geweld tegen burgers” en 477 als “explosies/geweld op afstand” (EUAA, “Country Guidance Afghanistan”, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, “COI Query Afghanistan”, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, “Country Guidance Afghanistan”, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op het voorgaande. In het nieuwsbericht dat hij bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) wordt melding gemaakt van een grootschalige talibanactie in de provincie Nangarhar op 3 april 2022 om er de veiligheid te bevorderen, van een gijzelaar die daarbij werd bevrijd en van inbeslagnames die daarop volgden. Hieruit blijkt niet dat het geweld in deze provincie een hoog niveau bereikt waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Te dezen toont verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN